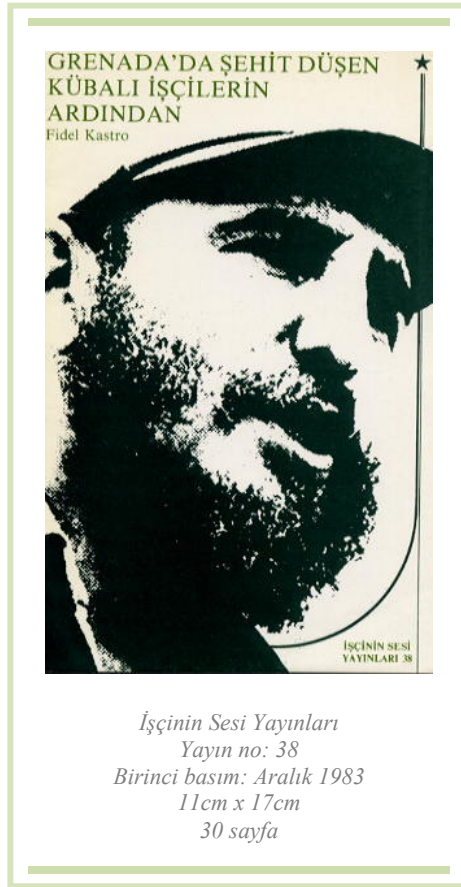

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKÊREN HEMÛ WELATAN YEKBIN!

GRENADA'DA ŞEHİT DÜŞEN KÜBALI İŞÇİLERİN ARDINDAN

Fidel Castro

Küba Komünist Partisi Birinci Sekreteri,
Devlet ve Meclis Konseyi Başkanı Fidel
Castro yoldaşın, Grenada'da Amerikan em-
peryalizmi tarafından katledilen kahraman
Kübalı işçilerin anısına, 14 Kasım 1983 günü,
Devrim Alanı'nda yaptığı konuşma.

Yurttaşlarım,

15 Ekim 1976'da 7 yıldan biraz daha fazla bir zaman önce, burada, aynı yerde, CIA'nın eğittiği kişilerin yaptığı Barbados uçağı sabotajında alçakça öldürülen 57 Kübalının anısına konuşma yapmak üzere toplanmıştık. Bugün bir kez daha, Barbados'tan çok uzak olmayan başka bir adada, Grenada'da Amerikan askeri saldırısı sonucu ölen, bu kez 24 Kübalıya ve da etmek üzere bir araya geldik.

Grenada hem toprak hem nüfus açısından dünyadaki en küçük bağımsız devletlerden biriydi. Küçük ve az gelişmiş bir ülke olan Küba, Grenada'ya önemli bir yardım sağlayabiliyordu. Nicel olarak belki mütevazı, ama nitelik olarak yüksek yardımlarımız, yüzölçümü 400 kilometrekareden az, nüfusu 100.000'in biraz üstünde olan bir ülke için çok şey demekti.

Örneğin yeni havaalanının kurulması için Grenada'ya yaptığımız yalnızca malzeme, plan ve emek yardımlarının değeri, dünya fiyatlarıyla 60 milyon doları buluyordu. Bu, 10 milyon nüfuslu Küba'da kişi başına 500 doların üstünde bir değer demekti. Projenin toplam değeri ise 5 milyar doları buluyordu. Bunun yanı sıra uzmanlık düzeyleri farklı olan doktorlar, öğretmenler ve teknisyenlerimiz arasında işbirliği, ayrıca Küba ürünlerinden 3 milyar dolar değerinde yıllık yardım vardı. Bu da insan başına yılda 40 dolarlık ek yardım demekti. Nüfusu ve yüzölçümü önemli oranda büyük olan ülkelere maddi destek sağlamak Küba için olanaksızdır, ama Grenada gibi küçük bir ülkeye büyük destek sağlayabiliyorduk.

Küba'nın kardeş halka yaptığı bu cömertçe yardım, sömürgeciliğin ve emperyalizmin ekonomik ve stratejik çıkar güden kaba tutumlarına alışmış diğer birçok küçük Karayipler ülkesini hayrette bırakmıştı. Onlar Küba'nın bu çıkar gözetmeyen davranışının olağanüstü bir şey olduğunu düşünmüş, hatta bazıları Amerikan hükümetinin kirli propagandası koşullarında bu yardımı anlamakta güçlük çekmiş olabilirler. Halkımızın Bishop'a ve Grenada'ya öylesine derin bir dostluğu, o ülkeye ve bağımsızlığına öylesine tam bir saygısı vardı ki orada neyin nasıl yapıldığı üstüne herhangi bir görüş belirtmeyi bile saygısızlık saydık. Tüm

devrimci ulus ve hükümetler için uyguladığımız aynı ilkeleri Grenada'da izledik: Siyasetlerine, ölçütlerine ve kararlarına tam saygı, herhangi bir konu üstüne görüşlerimizi, yalnızca sorulduğu zaman belirtmek. Emperyalizm, dünyadaki devrimci ülke ve hükümetlerle seçkin ilişkilerimizin sihrinin tamamıyla bu saygıda olduğunu anlayamıyor. ABD hükümeti Grenada'yı aşağıladı, Bishop'tan nefret etti. Grenada'daki süreci ezmek, o örneği yok etmek istedi. Bishop'un aşağı yukarı iki yıl önce suçladığı gibi, adayı işgal etmek için askeri planlar hazırladı ama bir gerekçe bulamadı.

Grenada toplumsal ve ekonomik olarak gerçekte iyi bir ilerleme sürecindeydi. Halk ABD'nin düşman siyasetine karşı çok yardım alıyor ve Grenada'nın gayri safi milli hâsılası dünya krizinin ortasında iyi bir oranda büyüyordu. Bishop aşırılıktan yana değildi, inançlı ve dürüst, gerçek bir devrimciydi. Zeki ve gerçekçi siyasetiyle anlaşmamak bir yana, ülkesinin özgül koşul ve olanaklarına düzgün bir biçimde uygulanmış siyasetine tam bir sempati duyuyorduk. Grenada Karayıpler'de bağımsızlık ve ilerlemenin gerçek bir simgesi oldu. Hiç kimse yaklaşan felaketi önceden göremezdi. Dikkat dünyanın diğer kesimlerinde toplanmıştı. Grenada devrimcileri emperyalist saldırıya kapı açan olayları kendileri açık ettiler. Çakallar devrimci saflardan doğdu. Bugün hiç kimse, bölünme ve iç çatışma hançerini kullananların, bunu böyle istedikleri için mi yaptıklarını yoksa emperyalizm tarafından mı esinlendirilip, kısıktıldıklarını henüz söyleyemez.

Bu, CIA tarafından yapılmış bir şey olabilir. Sorumlusu başka biri bile olsa CIA bundan iyisini beceremezdi. Gerçek şu ki, sözde devrimci fikirler kullanıldı. Marksizm-Leninizm'in en saf ilkeleri yardıma çağrıldı ve Bishop kendi kişisini putlaştırmakla, Leninci norm ve liderlik yöntemlerinden uzaklaşmakla suçlandı. Bize göre, Bishop'a bu eğilimleri yakıştırmaktan daha saçma bir şey olamazdı. Daha asil, daha alçakgönüllü ve daha özverili bir kimse düşünmek olanaksızdı. Asla otoriter olmakla suçlanamazdı. Eğer bir eksikliği varsa, bu da onun aşırı hoşgörüsü ve güveniydi.

Grenada Partisi'nde, orduda ve güvenlikte ona karşı konspirasyon düzenleyenler acaba siyasal teori sarhoşu, aşırılık yanlısı bir gurup muydu? Yoksa gözünü yükselme hırsı bürümüş bir oportünist bireyler gurubu muydu? Ya da Grenada devrimini ezmek isteyen düşman ajanları mıydı?

Son sözü yalnızca tarih söyleyecek, ancak bu, devrimci süreçte doğan bu tür olayların ilki olmayacak. Bize göre, Coard gurubu nesnel olarak devrimi ezdi ve emperyalist saldırıya kapıyı açtı. Niyetler ne olursa olsun, Bishop'un ve ona bağlı, en yakın yoldaşlarının zalimce katledilişi, bu ya da başka bir devrimde asla haklı gösterilemeyecek bir olaydır. Küba Partisi ve hükümetinin 20 Ekim tarihli bildirisinde belirttiği gibi, "devrim ve özgürlük adına suç işlenemez".

Partimiz yönetimiyle çok yakın ve içten bağlarına rağmen Bishop, gelişen iç anlaşmazlıklar hakkında bize hiçbir şey söylemedi. Tersine, bizimle son konuşmasında silahlı kuvvetler ve yığın örgütleriyle ilgili çalışmalarını konusunda kendini eleştiriyordu. Hemen hemen tüm parti ve devlet yöneticilerimiz, 7 Ekim akşamı, Grenada'ya dönüşünden önce, onunla arkadaşça, dostça saatler geçirdiler.

Coard gurubunun bizimle, ne böyle ilişkileri, ne de bu tür bir dostluğu ve güveni oldu. Hatta gerçekte böyle bir gurubun var olduğunu bile bilmiyorduk. Devrimimizin onuru nedeniyle, Bishop'un görevden alınması ve tutuklanması karşısında duyduğumuz büyük kızgınlığa rağmen ve yapım işçilerimiz ve diğer personelimiz Grenada'da bulunduğu halde

Grenada'nın iç işlerine karışmaktan tümüyle uzak durduk. Orada bulunanlar, bir dış saldırı durumunda kendilerini korumaları için Bishop'un onlara verdiği silahlarla Yanki askerleriyle çarpışmaktan kaçınmamışlardır Onlar iç olaylarda da belirleyici unsur olabilirlerdi.

Bu silahlar, Grenada'nın iç çatışmasında kullanılacak anlamına hiç gelmedi. Biz onların, bu alanda kullanılmasına hiçbir biçimde izin vermedik. Bunların tek bir damla Grenadalı kanı akıtmak için kullanılmasını asla istemedik.

12 Ekim'de Bishop Merkez Komite'de çoğunluğu alan konspiratörlerce görevden uzaklaştırıldı, 13 Ekim'de ev hapsine alındı. 19 Ekim'de, halk sokaklara çıktı ve Bishop'u serbest bıraktı. Aynı gün, Coard gurubu, halka ateş açması için orduya emir verdi. Bishop, Whiteman, Jacqueline Creft ve diğer seçkin devrimci liderler öldürüldü.

12 Ekim'de iç anlaşmazlıklar gün ışığına çıkar çıkmaz, Yanki emperyalizmi işgale karar verdi.

15 Ekim'de Küba Partisi'nin Coard gurubuna gönderdiği mesaj halka duyuruldu. Bu mesajda, bölünmenin iç ve dış sonuçlarıyla ilgili derin kaygılarımızı belirttik ve devrimcilerin sağduyusuna, soğukkanlılığına aklına ve yüceliğine seslendik. Bu sesleniş, Bishop ve izleyicilerine karşı şiddet kullanmama çağrısıydı.

Grenada'da erki ele geçiren Coard gurubu, Bishop'la iyi bilinen ve açık dostluğumuz nedeniyle daha baştan Küba'ya karşı ciddi bir kuşkuyla yanaştı.

İç ve dış basın, Bishop'un, öldürüldüğü gün olan 19 Ekim olaylarıyla ilgili ağır suçlamalarını yayınladı.

Gerçekte Coard'un başında olduğu kısa ömürlü Austin Hükümeti ile ilişkilerimiz o kadar soğuk ve gergindi ki, Yanki saldırısı sırasında Grenada ordusuyla Küba yapım işçileri ve yardım personeli arasında hiçbir koordinasyon kalmamıştı. 12 Ekim ve işgalin yapıldığı 25 Ekim tarihleri arasında gönderdiğimiz mesajlardaki temel noktalar halka açıklandı. Bu belgeler, Grenada'ya ilişkin açık, ilkeli konumumuzun yadsınamaz kanıtı olarak tarihe geçecektir.

Bununla birlikte, emperyalizm olayları, Küba'ya sadık, sertlik yanlısı bir komünist gurubun erke gelişi olarak sundu. Bu guruptakiler gerçekten komünist miydiler? Gerçekten sertlik yanlısı mıydılar? Gerçekten Küba'ya bağlı bağlaşıklar olabilirler miydi? Yoksa daha çok Yanki emperyalizminin bilinçli ya da bilinçsiz araçları mıydılar? Devrimci hareketin tarihine bakınız, emperyalizm ile aşırı solda görünen konumlar arasında birden çok bağlantı bulacaksınız. Pol Pot ve Leng Sary — Kamboçya'daki soykırımın sorumluları — bugün Güneydoğu Asya'da Yanki emperyalizminin en sadık bağlaşıkları değiller midir? Küba'da, Grenada krizi başladığından beri Coard gurubunu — bir ad verirse — “Pol Pot Gurubu” diye çağırıyorduk. Grenada'nın yeni yöneticileriyle ilişkilerimiz Küba Partisi ve hükümetinin 20 Ekim bildirisinde ortaya konduğu gibi derin bir inceleme konusu olmaktaydı. Bildiride, asıl olarak Grenada halkına saygımız nedeniyle teknik ve ekonomik işbirliğine ilişkin olarak “Grenada halkının yaşamsal ekonomik çıkarlarını ve temel servisleri tehlikeye sokabilecek bir adım atmakta” aceleci olmayacağımızı da belirtmiştik. Grenadalıları doktorsuz ve ülke ekonomisinde yaşamsal önemi olan havaalanını bitirmeden bırakma görüşünü kabul edemedik. Ama proje tamamlandığında yapım işçilerimiz Grenada'yı kesinlikle terk edecekler ve Bishop'un verdiği silahları hükümete geri vereceklerdi. Hatta belki de yeni hükümetle kötüleşen ilişkilerimiz ülkeyi çok daha erken terk etmeyi gerekli kılacaktı.

Küba'yı moral açıdan karmaşık ve zor durumda bırakan şey, Yanki deniz güçlerinin Grenada'ya doğru yola çıkmış olduklarının açıklanmasıydı.

Bu koşullarda ülkeyi terk etmek olasılığı vardı. Eğer emperyalist güçler gerçekten Grenada'ya saldırma niyetindeyseler kalmak görevimizdi. Bu durumda geri çekilmek onursuzluk olacak ve hatta Grenada'da ve daha sonra Küba'da saldırıyı başlatabilecekti. Ayrıca olaylar öylesine inanılmaz bir hızla gelişti ki, boşaltma planlanmış olsa bile uygulamaya zaman olmayacaktı.

Bununla birlikte, Grenada'da hükümet moral açıdan savunulacak durumda olmadığı gibi, parti, hükümet ve ordu kendini halktan soyutladığı için ülkeyi askersel olarak savunmak da olanaksızdı. Çünkü devrimci bir savaş ancak halkla birlikte yürütülebilir ve ancak böyle haklı olabilir. Bu nedenle, yalnızca doğrudan saldırı olursa dövüşebilirdik. Başka bir seçenek yoktu.

Yine de, şuna dikkat çekilmelidir ki, bu elverişsiz koşullara rağmen birçok Grenada askeri işgalcilere karşı kahraman bir savaşım yürüterek öldüler. Ayrıca, iç olaylar, Yanki işgalini hiçbir durumda haklı çıkarmaz.

Ne zamandan beri ABD hükümeti, herhangi bir ülkede devrimciler arasındaki iç çatışmada hakem olmaya başladı? Hangi hakla Reagan o kadar nefret ettiği ve karşı olduğu Bishop'un ölümü üzerine kollarını sıvamak zorunda kaldı? Uluslararası topluluğun saygın ve tanınmış bir üyesi olan küçük, bağımsız bir ülkenin, Grenada'nın bağımsızlığına vahşice saldırı için ne gibi nedenleri olabilirdi? Bu, başka bir ülkenin, Martin Luther King'in iğrenç katliamı, ABD'de zenci ve İspanyol azınlıklara karşı işlenmiş başka bir sürü suç ya da John Kennedy'nin öldürülmesi gibi nedenlerle ABD'ye müdahale hakkı olduğunu düşünmesiyle aynı şey olurdu.

Bin Amerikalının hayatının tehlikede olduğu tartışması için de aynı şey söylenebilir. Dünyadaki bir düzine ülkede çok daha fazla sayıda ABD yurttaşı vardır. Bu, o ülkelerde iç çatışmalar doğduğunda müdahale hakkı anlamına gelebilir mi? Amerika, İngiltere ve Trinidad'da da onbinlerce Grenadalı vardır. Ufacık Grenada, bazı tehlikeler yaratan iç siyasal sorunlar doğarsa, o ülkelerde yaşayan yurttaşları için müdahale edebilir mi? Grenada'yı işgal için öne sürülen bu tip bahanelerin aldaticılığı ve sahteliği bir yana, bu gerçekten kabul edilebilecek uluslararası bir norm mudur?

Emperyalizmin kirli, hain ve saldırgan doğasını bin tane Marksizm dersi bile 25 Ekim günü, şafak vakti Grenada'ya yapılan saldırıdan ve daha sonraki gelişmelerden daha iyi öğretemezdi.

ABD hükümeti ve sözcüleri, Grenada'nın işgali ve ardından gelen davranışlarını haklı çıkarmak için 19 yalan söylediler. Bu yalanların ilk 13'ünü Reagan'ın bizzat kendisi söyledi.

1. Darbe ve Bishop'un ölümüyle Küba'nın ilişkisi vardı.
2. Amerikan öğrencileri tutsak alınma tehlikesi içindeydiler.
3. İşgalin başlıca amacı Amerikan yurttaşlarının hayatlarını kurtarmaktı.
4. İşgal, Bay Scoon'un ve Doğu Karayip ülkelerinin isteği üzerine yapılmış çokuluslu bir operasyondur.

5. Küba Grenada'yı işgal etmeyi ve ele geçirmeyi planlıyordu.
6. Grenada önemli bir Sovyet-Küba askersel üssüne çevrilmişti.
7. Yapılan havaalanı sivil değil, askerseldi.
8. Grenada'daki silahlar, yıkıcılığı ve terörizmi ihraç etmekte kullanılacaktı.
9. Önce Kübalılar ateş ettiler.
10. Grenada'da 1000'in üstünde Kübalı vardı.
11. Kübalıların çoğu yapım işçileri değil, profesyonel askerlerdi.
12. İşgal güçleri sivil mülkleri tahrip etmemeye, sivillere zarar vermemeye dikkat ettiler.
13. ABD askerleri Grenada'da bir hafta kalacaklardı.
14. Grenada'da füze depoları inşa edilmekteydi.
15. Vietnam Heroico gemisi özel silahlar taşıyordu.
16. Küba işgal nedeniyle uyarıldı.
17. 500 Kübalı Grenada dağlarında savaşıyor.
18. Küba, ABD yurttaşlarına karşı alınacak önlemlerle ilgili talimatlar çıkardı.
19. Gazeteciler kendi güvenlikleri için içeri alınmadılar.

Bu savların hiçbiri kanıtlanmadı, hiçbiri doğru değildir, gerçekler hepsini yalanlamıştır. Ufacık bir ülkenin işgalini haklı çıkarmak için söylenen bu aşağılık yalanlar II. Dünya Savaşı'na giden yıllarda Adolf Hitler'in kullandığı yöntemleri hatırlatıyor.

Grenada'daki tıp okulundaki Amerikalı öğrenci ve görevliler, ABD yurttaşlarına her türlü güvencenin verildiğini, ülkeyi terk etmek isteyenlere tüm kolaylıkların sağlandığını itiraf ediyorlar. Ayrıca, 22 Ekim'de Küba, Kübalılar dâhil hiçbir yabancıya rahatsız edilmemiş olduğunu ABD hükümetine bildirdi ve doğabilecek bir güçlüğü, şiddet kullanmadan ya da o ülkeye müdahale etmeden çözülebilmesi için işbirliği önerdi.

İşgalden önce, hiçbir ABD vatandaşı kesinlikle rahatsız edilmedi, onları tehlikeye sokan bir şey varsa o da ABD'nin açtığı savaştı.

Küba'nın personeline ulaştırdığı, üniversite yanında yapımı sürmekte olan havaalanı civarındaki ABD yurttaşlarının boşaltılmasına hiçbir şekilde karışmama talimatı, o bölgede oturan ABD'lilerin korunmasına yardımcı oldu. Reagan'ın Grenada'nın yeni bir İran'a dönebileceğine atıfta bulunması — İran'daki olayla küçük düşmüş ABD duygularına seslenmek için yapılmış hesaplı bir atıf — demagojik, kurnaz, onursuz bir tezdır.

Reagan yönetiminin üstünde çokça durduğu eski bir yalan olan yeni havaalanının askeri olduğu sayı, bu havaalanının teknik ve askeri donanımını sağlayan ve kuran İngiliz kapitalist şirketi tarafından kategorik olarak yadsındı. Bu alandaki uzmanlığıyla uluslararası çapta isim yapmış Plessey şirketinin İngiliz teknisyenleri, Küba yapım işçileriyle birlikte çalıştılar. Onların sivil işçiler olduğuna tanık oldular. Aynı zamanda Atlantik Paktı'nın üyesi olan birçok Avrupa Topluluğu ülkesi havaalanı konusunda şu ya da bu şekilde işbirliği yaptılar. Kim onların Küba'ya Grenada'da askeri bir havaalanı kurmak için yardım ettiğini hayal edebilir?

Ayrıca Grenada'nın Sovyet-Küba üssüne çevrildiği görüşünü yalanlayan kanıtlanmış bir gerçek ise, adada tek bir Sovyet askersel danışmanın bile bulunmayışıdır.

ABD'nin eline geçtiği söylenen ve işgalden birkaç gün sonra Yanki yönetiminin yayınladığı gizli belgeler, Küba hükümeti ile Grenada arasında yapılan bir anlaşmaya atıfta bulunuyor. Bu anlaşmaya göre, biz, Grenada'ya daha sonra sayısı 40'a yükseltilebilecek olan 27 askersel danışman gönderecektik. Bu sayılar, danışmanların sayısı üstüne Küba'nın yayınladıklarıyla uyum içindedir. Danışmanların sayısı saldırı gününde 22'ydi. Buna çevirmenlerin ve servis personelinin sayısı eklendi. Sevinç çılgınlıkları attıkları bu belgelerin hiçbir yerinde Grenada'daki askersel üslerle ilgili bir şey yoktur. Belgelerin anlattığı şudur: Sovyetler Birliği'nin ordu ve milis için Grenada hükümetine sağladığı silahların; üçüncü ülkelere ihracını yasaklayan bir maddeye konu olması, Grenada'nın "yıkıcı ve terörist örgütlere silah sağlayan bir depo"ya çevrildiği görüşünü yadsıyor. Günümüz ABD yönetimi devrimci hareketlere ve ulusal kurtuluş hareketlerine sataşmaktan hoşlanıyor. Grenada'dan hiçbir silah bir başka ülkeye gitmemiştir. Bu nedenle de Reagan hiçbir zaman gitmiş olduğunu kanıtlayamayacaktır.

Küba'nın Grenada'yı işgal etmek ve ele geçirmek üzere olduğu savı, öylesine gerçekdişi, saçma, çılgın, ilkelerimiz ve uluslararası siyasetimize yabancı bir şeydir ki, ciddiye bile alınmaz. Kanıtlanan şey, Bishop'a olan derin sevgimize ve Coard'un yalnızca emperyalizmin çıkarlarına ve emperyalizmin Grenada devrimini ezme planlarına hizmet edebilecek gurup konspirasyonu ve darbesine rağmen, ülkemizin olaylar karşısında, kesinlikle dürüst bir tutum belirlemiş olduğudur. Grenada'daki elçiliğimize verdiğimiz, Küba Hükümeti'nin yaygın olarak kamuoyuna duyurduğu kesin, kategorik talimatları içeren mesajlar, parti ve devlet yöneticilerimizin, Grenada'daki iç olaylar karşısında aldığı açık, ilkesel konumun yadsınamayacak kanıtlarını oluşturuşuyor.

Grenada'daki Küba yardımcı personelinin büyük çoğunluğunun sivil statüsü, ülkemize gelen ve onların hepsiyle ayrı ayrı görüşen yabancı gazeteciler tarafından tüm dünyaya açıklanmıştı. Hemen hemen yüzde ellisi 40 yaşının üstündeydi. Her biri işlerinde uzun deneyim yılları geçirmiş yardımcı personel ve işçilerimizin sivil statüsünü kim sorguya çekebilir? ABD hükümet sözcüleri, işgal sırasında Grenada'da 1000-1500 Kübalının olduğunu ve yüzlercesinin dağlarda hâlâ savaştığını ileri sürdüğünde, Küba, işgal günü Grenada'da bulunan yurttaşlarının, diplomatik personel de içinde olmak üzere kesin sayısını, çocukları ve akrabalarıyla birlikte 784 olarak yayınladı. Ayrıca onları gönderen acentelerin isimleri, hangi iş ve bölgelerde çalıştıkları ve kamplara bir saldırı olursa savaşmalarını bildiren talimatlar da basında açıklandı. Gerçekte, elimizdeki bilgilere göre, yüzlercesinin dağlarda olması olanaksızdı. Daha sonra tüm işçilerin isimleri ve işleri, her birinin bilinen ya da olabilecek durumları yayınlandı. Gerçekler, Küba'nın elde ettiği bilgilerin tümüyle doğru olduğunu gösterdi. İçlerinde yanlışlığı kanıtlanabilecek tek bir olgu bile yoktur.

Saldırıyı Küba'nın başlattığı savı da aynı derecede sahte ve aşağılıktır. Yadsınamayacak bir doğru ise, alan ve kamp çevresine hava bombardımanı başladığı sırada Kübalıların uykuda, silahların ise depoda olduğudur. Silahlar dağıtılmamıştı. Herkese yetecek silah yoktu. Silahlar, Kübalı personel, indirme sürerken tehlike durumunda kendilerine ayrılan yerlere gittiklerinde dağıtıldı. Ancak o zaman, artık örgütlenmiş ve silahlanmış olan personelimizin alanda sıraya giren ABD paraşütçü birliklerini ve inen ilk uçakları görmeye zamanı oldu. O an, işgalcilerin en zayıf anıydı. Önce Kübalılar ateş etmiş olsaydı, ilk saatlerde düzinelerce belki de yüzlerce ABD askerini öldürmüş ya da yaralamış olacaktı. Kesinlikle tarihsel,

kesinlikle gerçek olan şey, çarpışmanın ABD birliklerinin Kübalılara doğru saldırgan bir biçimde ilerlemesiyle başladığıdır. Ayrıca bir gurup silahsız personel yakalandığında bunların rehine olarak kullanıldıkları ve ABD askerlerinin önünde yol göstermeye zorlandıkları da bir gerçektir.

Grenada'nın işgali, hiçbir ön ikaz yapılmadan düzenlenmiş haince bir saldırıydı — Pearl Harbor saldırısı, Naziler gibi. 22 Ekim Cumartesi günkü notamıza yanıt olarak, ABD hükümetinin Küba hükümetine gönderdiği nota sabah 8.30'da verildi. İndirmenin başlamasından 3 saat, ABD birliklerinin Grenada'daki yurttaşlarımıza saldırıyı başlatmasından 1,5 saat önce. Gerçekte 25 Ekim günü öğleden sonra, ABD hükümetinin Küba hükümetine gönderdiği aldatıcı bir nota, bizi çatışmanın akla uygun ve namuslu bir yolla durdurulabileceğine, böylece daha fazla kan akmasının önlenebileceğine inanmaya götürdü. Olanağı kabul ederek notayı hemen yanıtladığımız halde, 26 Ekim şafak vakti ABD hükümeti 82. Hava İndirme Tümeni'ni havaalanına indirdi ve direnişte olan Küba mevzilerine tüm gücüyle saldırdı. Ciddi bir hükümet böyle mi tutum alır? Saldırıya geçmeden önce yapılması gereken uyarının yolu bu mudur? Daha fazla kan dökmeyi önlemenin yolu bu mudur? Bay Scoon işgali onayladığını ama kimseyi Grenada'yı işgal etmesi için önceden çağırmadığını açıkça bildirdi. İndirmeden birkaç gün sonra Bay Scoon, Guam helikopter gemisine yerleşerek, adanın işgalini isteyen resmi bir mektup imzaladı. Reagan sahte savlarının hiçbirini kanıtlayamaz.

İşgal günü St. George limanında bulunan ve Kübalı rehinelere Grenada'dan boşaltılması için kullanılan Vietnam Heroico'nun özel silahlar taşıdığı ileri sürüldüğünde kaptandan gemide silah taşıyıp taşımadığı soruldu. Belirlenen tek korkunç silah vardı. Oda Vietnam adıydı! Küba'nın diğer ülkelerdeki ABD yurttaşlarına karşı eylemler düzenlemesi için talimatlar verdiği yolundaki aşağılık suçlamaya, gerçeklere dayanan resmi ve açık, dikkate değer bir yanıt verildi. Devrim tarihi, Küba'nın masum halktan öç alma eylemlerine her zaman karşı olduğunu kanıtlamıştır. ABD hükümeti ne esir edilen insan sayısı ne de içlerinde siviller de olmak üzere Grenadalıların verdiği kayıp sayısı hakkında bir açıklama yapmaya bile tenezzül etmedi. Bir akıl hastanesi bombalandı, hastalardan düzinelercesin öldü.

ABD askerlerinin bir haftada geri çekileceği konusunda Reagan'ın verdiği söz nerede kaldı? Başkan Reagan'ın kendisi, işgal günü saat 8'de, indirmeden önce hazırlanmış bir konuşmasında, Amerikan halkına ilk duyurusunu yaparken, durumun kontrol altına alındığını bildirdi. Aynı gün, kendi sözcüsü, işgal güçlerinin karşılaştığı direnişi anlattı. Pentagon'un 4 saat içinde halletmeyi planladığı askeri gösteri, Küba yardım personelinin ve Grenada askerlerinin azimli ve kahraman direnişini hesaba katmamıştı. O zaman Grenada'daki olaylar üstüne kim doğruyu, kim aşağılıkça yalan söyledi? Hiçbir yabancı gazetecinin, hatta ABD'den gelenlerin bile, olayları yerinde görmesine ve bildirmesine izin verilmedi. Bu yasağın, gazeteciler için bir güvenlik önlemi olduğu bahanesi hem yüzeysel, hem de gülünçtür. Açıktır ki, enformasyonu tekelleştirmek ve istedikleri gibi manipüle etmek istiyorlardı. Böylece önlerinde hiçbir engel olmadan, ABD halkı da içinde olmak üzere, dünya kamuoyuna yalan söyleyebileceklerdi. Bu, ABD halkı üstündeki ilk etkilerinden sonra temizleyip yadsıyabilecekleri kasıtlı yalanları yayabilecekleri tek yoldu. Bunda bile, ABD yönetiminin kullandığı yöntem faşistti. Şimdi bu 19 savdan nesnel olarak geride kalan nedir? Grenada'da kurulmakta olan stratejik füze depoları nerededir? Ama ABD başkanı ve sözcüsü tarafından söylenen dünyanın inanmadığı bütün bu yalanların ABD kamuoyu üzerinde korkunç bir etkisi oldu.

Ayrıca, Grenada'nın işgali, Reagan'ın dış siyasetinin sosyalist kampa ve devrimci harekete karşı kazandığı büyük bir zafer olarak ABD halkına sunuldu. İşgal, Beyrut'taki 240 ABD askerinin trajik ölümüyle, İran'daki rehinelerin anısıyla, Vietnam'daki küçük düşürücü yenilgiyle ve ABD'nin etkili bir güç olarak dünya sahnesine yeniden çıkmasıyla bağlandı. ABD yurtseverliğine, ulusal onura, ulusal büyüklük ve coşkuya kirli, onursuz bir çağrı yapıldı.

Hiçbir haklı nedene dayanmayan, bağımsız bir ülkeyi canavarca işgal etme suçuna, kınanacak bir sürpriz saldırı başlatma yöntemine, basın sansürüne ve ABD hükümetinin Grenada'yı işgaline ve işgali haklı çıkarmak için kullanılan tüm diğer benzer yöntemlere ABD halkının çoğunluğunun desteğini — bu çoğunluğun önce yüzde 65, sonra yüzde 71 olduğu söylendi — işte böyle kazandılar. 1938'de Avusturya'yı işgal ettiği, Çekoslovakya'da Sudetenland'ı (Çekoslovakya'nın kuzeybatısında Almanya sınırına yakın bir bölgenin adı —İ.S.) Almanya'ya bağladığı zaman da Hitler, Alman onuru, Alman büyüklüğü ve coşkusu, Alman uyruklarının güvenliği ve mutluluğu adına (!) aynı şekilde hareket etmişti. O dönemde Hitler Almanya'sında bir kamuoyu yoklaması yapılsaydı, Nazilerin azgınca başlattığı şoven dalganın ortasında, halkın yaklaşık yüzde 80 ya da 90'ı o saldırıları onaylardı.

Acı ve gerçekten tehlikeli gerçek, yalnızca Karayipler, Orta ve Latin Amerika halkları için değil, tüm dünya insanlığı için, ülkelerin bağımsızlığını, tüm uluslararası norm ve ilkeleri çiğneyen bu savaş tutkunu, saldırgan ve haksız eylemi, tüm dünya kamuoyu oybirliğiyle lanetlerken, manipüle edilen, yanlış bilgilendirilen ve kandırılan Amerikalıların çoğunun hükümetlerinin işlediği korkunç suçu desteklemeleridir.

İnsanı daha da rahatsız eden bir şey de şu: Bu çarpık yansıma, ABD kamuoyunu etkilediğinde, önce olaya karşı çıkan birçok ABD politikacısının, Reagan'ın eylemlerine göz yummaya başlamaları ve sansürlenmiş, küçük düşürülmüş ve olaylardan uzak tutulmuş basının şikâyet ve eleştirilerini ılımlılaştırmış olmasıdır.

Bunlar, faşizm döneminde Alman toplumunda olduğu gibi, fikir, siyaset ve enformasyon üreten kurumların, yöneticiler tarafından kaba bir biçimde yönlendirildiği bir yerde, bir toplumun erdemleri olabilir mi? Hiçbir ekonomik ve stratejik önemi olmayan, dünyanın en ufak ülkelerinden birini işgal etmenin ya da yenilgiye uğratmanın neresinde coşku ve zafer olabilir? Dünyanın en güçlü emperyalist ülkesinin hava, deniz ve kara kuvvetlerine karşı, bir avuç işçi ve yardımcı personelin, sürpriz etkenine, cephane yetersizliğine, toprak, sayı ve silah olarak elverişsiz durumuna rağmen yürüttüğü kahramanca direniş karşısında, 26 Ekim şafağında son cephe yalnızca 50 savaşçı tarafından savunulurken 82. Hava İndirme Tümeni'ni indirmek zorunda kalan ABD'nin yürüttüğü savaşın kahramanlığı nerededir? ABD ne siyasal, ne askersel, ne de moral açıdan hiçbir başarı kazanmadı. Bu sahte bir askersel zafer ve derin bir moral yenilgidir.

Başka bir olay sırasında da belirttiğimiz gibi, emperyalist ABD hükümeti, bir simge olan Grenada devrimini öldürmek istedi. Ama o simge çoktan ölmüştü. Bölünerek ve korkunç yanlışlar yaparak, onu Grenada devrimcileri kendileri öldürdüler. Bishop'un ve en yakın yoldaşlarının ölümü, ordunun halka ateş açması, parti ve hükümetin kendilerini dünyadan soyutlamaları sonucunda Grenada devrimci sürecinin zaten yaşamını sürdürmeyeceğine inanıyorduk.

Bir simgeyi yok etmek çabalarıyla ABD, bir cesedi öldürmüş ve aynı zamanda bu simgeyi yeniden yaşama getirmiş oldu. Uluslararası hukuku hiçe sayması, bütün dünya tarafından ret ve mahkûm edilmesi bunun için miydi?

ABD, dünya insanlığı için böylesine bir küçümseme duygusu mu taşıyor? Daha önce, basına açıkladığı gibi, 3 Kasım'daki kahvaltısında da Reagan'ın iştahını kesinlikle etkilemeyen o küçümseme duygusu gerçekten bu kadar büyük müdür?

Tüm bunlar doğruysa — ki doğru görünüyor — Grenada'nın işgali bizi dünyayı tehdit eden gerçeklerin ve tehlikelerin bilincine ulaştırmalıdır.

Parlamento sözcüsü Bay O'Neill, uluslararası sorunlardan tümüyle habersiz ve cahil, hatta belgeleri bile okumayan birinin ABD başkanı olmasının bir günah olduğunu söyledi. ABD'nin güçlü ve ileri düzeyde konvansiyonel ve nükleer savaş araçlarına sahip olduğunu ve o ülke başkanının kimseye danışmadan savaş ilan edebildiğini düşünürsek, bu yalnızca günah değil, tüm dünya insanlığı için gerçekten dramatik ve trajik bir durumdur.

Reagan yönetimini taçlandıran zafer dalgası, Grenada'da çekilen son tetiklerin yankıları yavaş yavaş kaybolurken ABD yöneticileri El Salvador, Nikaragua ve hatta Küba, Ortadoğu ve Afrika'nın güneyine müdahale etmekten söz ediyorlar. Emperyalizmin, ilerici ülkeler ve ulusal kurtuluş hareketlerinin iç işlerine karışma eylemleri yükselerek sürüyor.

Avrupa'da, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeleri, topraklarına birkaç dakikada ulaşabilecek nükleer silahların ölüm zinciriyle çeviren 572 Pershing ve Cruise füzesinin ilk bölümünün yerleştirilmesi sürdürülüyor. Yalnızca küçük ülkeler değil, ama tüm insanlık tehdit altındadır. Bugün Grenada için çalan çanlar yarın tüm dünya için çalabilir.

En ünlü ve deneyimli bilim adamları ve doktorlar, bütünsel bir nükleer savaşta insanlığın canlı kalamayacağını söylüyorlar. Bu depolanmış silahların tahrip gücü, birkaç saniyede Hiroşima ve Nagasaki'yi silip süpüren daha az gelişmiş bombalardan milyon kere daha büyüktür. Reagan hükümetinin saldırı, savaş yanlısı siyasetinin götürceği yer budur.

Bu arada, dünyanın 1930'lardan bu yana tanık olduğu en kötü ekonomik bunalımın ortasında silahlanma yarışı bir gerçektir ve dünyada insanlığın büyük çoğunluğunun gelişme sorunları çözüm beklerken, ABD hükümetinin Grenada'da yaptığı gibi düşüncesizce, aceleci ve aşâğılık bir biçimde eylem yürüten bir hükümete kim güven duyabilir?

Reagan, kendisine siyasal, ideolojik ve askersel açıdan en bağlı İngiliz hükümetinin öğüdünü bile dinleme zahmetinde bulunmadı. Birkaç gün önceki bir kamuoyu yoklamasında, İngilizlerin yüzde 90'ından çoğunun, İngiltere'ye yerleştirilen Cruise füzelerini ABD'nin tek yanlı olarak kullanma hakkına kategorik olarak karşı çıkmasında şaşılacak bir şey yoktur.

Yarıküremizde, daha bir buçuk yıl önce, bir NATO gücü üstün savaş araçlarıyla Malvinas'da Arjantinli kanı akıttı. Reagan yönetimi bu eylemi destekledi. Bu yönetim, Amerikan Devletleri Örgütü'nü veya güvenlik paktlarını ve anlaşmalarını dikkate almadığı gibi, elinin tersiyle bir kenara itti. Şimdi ise, Doğu Karayipler'deki mikro devletlerin hayali örgütünün sözde çağrısına dayandığını ileri sürerek Grenada'yı işgal etti. Karayiplilerin ve Kübalıların kanını akıttı. Nikaragua özgürlüğün bedeli olarak 40 bin can verdi. Bunun üstüne bu asil halkın bin dolayında evladı ABD hükümetince örgütlenen, yetiştirilen ve donatılan paralı askerlerin saldırılarında öldü.

El Salvador'da, ordusu ABD tarafından donatılan, eğitilen ve yönlendirilen soykırımcı bir rejim tarafından öldürülenlerin sayısı 50 bini aşıyor. Guatemala'da 1954'te ilerici Arbenz hükümetinin CIA tarafından devrilmesinden sonra kurulan baskı rejiminin elinde 100 binden fazla insan can verdi. Emperyalizm Salvador Allende'nin devrilmesini ve katlini sahneye koyduktan sonra bugüne dek Şili'de kaç kişi öldü? Son 15 yılda Arjantin'de, Uruguay'da, Brezilya'da ve Bolivya'da kaç kişi can verdi?

Halklarımız emperyalist egemenlik ve onun uluslarımıza dayattığı adaletsiz sosyal sistemler için kanıyla, özverisiyle, yoksulluğuyla ve acısıyla ne kadar yüksek bir bedel ödedi. Emperyalizm simgeleri yok etmeye çalışıyor. Çünkü simgelerin, örneklerin ve fikirlerin değerinin farkındadır. Bunları Grenada'da yok etmek istedi, El Salvador'da, Nikaragua ve Küba'da aynısını yapmak istemektedir. Ancak, simgeler, örnekler ve fikirler yok edilemez. Onları yok ettiklerini sararken düşmanların aslında yaptıkları, onları yaygınlaştırmak oluyor. Romalı imparatorlar ilk Hıristiyanları yeryüzünden silmeye çalışırken Hıristiyanlığı dünya çapında yaydılar. Aynı şekilde, bizim fikirlerimizi ortadan kaldırmak yönündeki bütün çabalar da onları ancak yaygınlaştıracaktır.

Grenada olayları da Salvadorlu, Nikaragualı ve Kübalı devrimcilerin yurtsever inançlarını ve savaş duygularını yükseltti. Böylece iyi eğitilmiş ABD birliklerine karşı çarpışılabilirceği, onlardan korkulmayacağı kanıtlanmış oldu. Emperyalistler devrimci bir halka saldırdıkları her yerde şiddetli bir direnişle karşılaşacaklarını unutmamalıdır. Grenada'da elde ettikleri sahte zaferin başlarını döndürerek onları ciddi ve geri dönülmez hatalara yöneltmemesini umarız.

Onlar küçücük Grenada'da buldukları türden birbirlerinden kopmuş ve halktan soyutlanmış devrimcilerin özgül koşullarını El Salvador, Nikaragua ve Küba'da bulamayacaklardır.

Üç yılı aşkın kahramanca savaşım içinde Salvadorlu devrimciler deneyimli, korkusuz ve yenilmez savaşçılar haline geldiler. Binlercesi ülkeyi karış karış tanıyor. Safları, ABD tarafından eğitilmiş, silahlandırılmış ve yol yordam öğretilmiş seçkin askeri birliklere karşı şansları onda birken çarpışmış ve düzinelerle zafer kazanmış deneyimli devrimcilerle dolu. Aralarındaki birlik daha sağlam ve safları her zamankinden daha güçlüdür.

Nikaragua'da emperyalistlerin başa çıkmak zorunda kalacakları halk ise birleşmiş, örgütlü, silahlı ve çarpışmaya hazır, hiçbir zaman boyun eğmeyecek yurtsever ve devrimci bir halktır. Küba'ya gelince, Grenada'da yurtlarından bin mil uzakta ve küçük bir mevzide, destekten yoksun olarak savaşan bir avuç soyutlanmış insana karşı bir tümen seçkin askeri getirmek zorunda kalan emperyalistler, kendi toprağında, halkıyla yan yana çarpışan milyonlarca savaşçıya karşı kaç tümene ihtiyaç duyar? Başka durumlarda da söylemiş olduğumuz gibi, ülkemiz yeryüzünden silinebilir, ancak hiçbir zaman zapt edilemeyecek ve boyun eğmeyecektir.

Kıtamızın var olan koşullarında, ABD'nin bir Latin Amerika halkına karşı girişeceği bir savaş bütün diğer Latin Amerika halklarının moralini yükseltecek, duygularını saldırganlara karşı döndürecektir. Aynı yarıkürede yaşadıkları için barış, dostluk ve karşılıklı saygı, işbirliği içinde yaşamaları gereken ABD ve Latin Amerika halkları arasında dipsiz bir kuyu açılabilir.

Kübalı yardım personelinin bulunduğu bir ülkeye ya da kendi yurdumuza bir saldırı düzenlenmesi halinde, Grenada deneyimi ayrıntısından özüne en fazla yararlanabileceğimiz

biçimde değerlendirilecektir. Yakalanan ve tutsak durumuna düşen Kübalılar, Yanki birliklerince işgal edilen bir ülkenin neye benzediği hakkında unutulmaz bir deneyime sahip oldular. Hapsedilen yardımcı personele uygulanan fiziksel ve psikolojik baskı aşağılayıcıydı ve nefret uyandırdı. Ayrıca yardımcı personeli ABD'ye gitmeye ikna etmek için her tür vatte bulunuldu. Gene de onların çelik direncini kıramadılar. Bir tek kişi bile yurduna ihanet etmedi.

Haberleri manipüle etmediğimiz gibi, halkımızdan hiçbir şey de saklanmadı. İşgalle ilgili olarak, doğrudan Grenada'dan alınan her rapor, 26 Ekim haberlerinin abartılmış olduğunun öğrenilmesine rağmen, elimize ulaştığı gibi halka açıklandı. İlkesel bir tutum gereği, hiçbir zaman durumun ciddiyetini azaltma ya da yurttaşlarımızın yüz yüze buldukları tehlikenin boyutunu küçültme yönünde bir çabamız olmadı.

Kızıl Haç örgütünün uluslararası komitesine yaralı, hasta ve diğer tutuklu ve ölülerin kimliklerinin belirlenmesi, tahliye edilmesi için gösterdiği ilgi, kararlılık ve verimli çabadan ötürü teşekkür borçluyuz. Bu konuyla ilgili olarak yürüttükleri ivedi çabalardan dolayı İspanya ve Kolombiya hükümetlerine de teşekkür ederiz.

Yurtsever ve enternasyonalist görevlerini onurla yerine getirirken kahramanca çarpışarak ölen sevgili kardeşlerimizi son yolculuklarına yollar ve onları sevenlerle derin dayanışmamızı ifade ederken, Grenada'da ölen oğulları için gözyaşı döken Grenadalı ve Amerikalı anaların da bulunduğunu unutmuyoruz. Ölen Grenadalıların analarına ve diğer yakınlarına başsağlığı dilekleri iletirken, ölen ABD askerlerinin analarına ve yakınlarına da aynı dilekelerimizi iletiyoruz. Çünkü yakın akrabalarını yitiren onlar, kendi hükümetlerinin savaş kısırtıcılığından sorumlu tutulamazlar. Saldırgan, sorumsuz eylemler — onlar da bunun kurbanları. Her gün, her saat, her dakika, işte, derste ve çarpışma mevzilerinde Grenada'da ölen yoldaşlarımızı hatırlayacağız.

Öğleden sonra defnedeceğimiz bu insanlar bizim için, dünya için çarpıştılar. Ölü gibi görünebilirler. Reagan erkek, kadın, yaşlı, genç, bütün halkımızı ceset haline getirmek istiyor. O tüm insanlığı ceset haline getirmek istiyor. Ama halklar kendi bağımsızlıklarını ve yaşamlarını korumak, dünyanın koca bir mezarlık haline gelmesini önlemek için savaşım vereceklerdir. Savaşım verecek ve insanlığın hayatta kalabilmesi için gerekli bedeli ödeyeceklerdir.

Öğleden sonra defnedeceğimiz bu insanlar ölü gibi görünebilirler, Ancak, onlar ölü değil, simgedirler. Doğdukları ülkede bile ölmediler. Küba'dan çok uzakta, bizden daha yoksul ve küçük olan bir ülkede, enternasyonalist çalışmanın alın teriyle katkılarını yaparlarken kanlarını, canlarını feda edebildiler. Ama savaş mevzilerinde onlar, aynı zamanda kendi halklarını, kendi yurtlarını savunduklarını da bilmekteydiler.

İnsanların cömertliğini ve özveride bulunma isteğini bundan daha saf ifade etmek olanaksızdır. Onların örnekleri çoğalacak, fikirleri yaygınlaşacak, onlar bizim içimizde çoğalacaklardır. Hiçbir güç, hiçbir silah, hiçbir zorbalık onlarda cisimleşen yurtseverlik, enternasyonalizm, insanlar arasında kardeşlik duygusu ve komünist bilince üstün gelemmez. Biz de onlar gibi olacağız. Çalışmada ve çarpışmada!

Patria o Muerte Venceremos!